

အဖိုးတန်ပတ္တမြားတလုံးပျောက်ဆုံးမှု

၁။ အဖိုးတန် ပတ္တမြားတလုံး ပျောက်ဆုံးမှု

ဦးထင်ကျော်သည် တခါတရံ ယုန်ကလေး၊ ပွားကလေးများကို၎င်း တခါတရံလည်း ထူးဆန်းသော သစ်ပင်ပန်းပင်များကို၎င်း၊ အိမ်သို့ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုနေ့များ၌ သူသည် သူ၏ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ နာရီပေါင်းများစွာ မထွက်ဘဲ ရှိနေတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ကျွန်တော်လည်း သူ၏သဘောကို သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း တစုံတရာ မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေတတ်ရာ ထို့ကြောင့်ပင် သူကလည်း ကျွန်တော်အပေါ်၌ ညိုရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကာ ကျွန်တော်၏ပခုံးကို အားပါးတရ ပုတ်လျက်....

“ကြိုက်ပြီကိုတင်မောင် ကျုပ်ကို ဒီလောက်သည်းညည်းခံတဲ့သူ ခင်ဗျားတယောက်ဘဲရှိတယ်” ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောတတ်ပေသည်။

မည်သည့်အရာမျိုးကိုမဆို ဦးထင်ကျော်သည် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ရွာဖွေလေ့လာတတ်သည့် အတိုင်း ထိုဝါသနာသည် သူ၏ကိုယ်တွင် အမြစ်တွယ်ခဲ့ပြီးနောက် ကြီးပြင်းလာသည့် အချိန်တွင် “စာတွေ” မှ “လက်တွေ” အဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကူးပြောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဝါသနာအလျောက် အခဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ ငွေကြေးရရှိသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ တစတစ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ရာ တိုင်းပြည်ကလည်း စုံထောက် ဦးထင်ကျော်ဟု ချီးမြှောက်အားပေးခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်က မျက်နှာဖြူ ‘ဗျူရိုဂုဏ်’ တို့ လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်ကြရသော ပုလိပ်အမှုထမ်းအချို့မှာ မိမိတို့သည် လုပ်သားပြည်သူများအတွက် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေရသည် ဟူသော အသိစိတ်ဓာတ်ထက် ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်က ပိုမိုများပြားဟန် တူ၏။ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုသော် ယခုခေတ် ရဲအရာရှိများကဲ့သို့ စုစုပေါင်းမူတရကို ခြေရာခံမိသည်အထိ မနားမနေကြီးပမ်းထောက်လှမ်းခြင်းများ နည်းပါးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုအခါမျိုး၌ ကာယကံရှင်များသည် ပုလိပ်ကိုတဖက်မှထားပြီးလျှင် အခြားလတ်က မိမိတို့လွတ်လပ်စွာ တိုင်ပင်နိုင်ခွင့်ရှိသူ ‘အလွတ်’ စုံထောက်များကို ငှားရမ်းလေ့ ရှိလေသည်။ ဤကဲ့သို့

ငှားရမ်းခြင်းမှာလည်း တိုင်းပြည်ကိုစောင့်ရှောက်သည့် ပုလိပ်ဌာနကြီးကို ပစ်ပယ်လို၍မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့၏ ပြဿနာကို အမြန်ဆုံး ရှင်းလင်းစေရန်နှင့် လူမသိတန်သည့်ကိစ္စကို လူမသိစေဘဲ ဖုံးဖုံးအုပ်အုပ် ဖြစ်နိုင်သရွေ့ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိလေသည်။ ဤကဲ့သို့သောအခါမျိုး၌ ဦးထင်ကျော်အား အခကြေးငွေပေး၍ ငှားရမ်းတတ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထင်းချက်ရန်နှင့် အိမ်ကိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန်အတွက် မောင်ဘိုးလူကို ငှားရမ်းပြီးဖြစ်ရာ ၎င်းမှာ အညာသားတယောက်ဖြစ်၍ အချက်အပြတ်ဘက်တွင် အတော်အသင့် မျှသာ ရှိသော်လည်း အိမ်ကိုသန့်ရှင်းရာ၌ အလွန်လုံ့လဝီရိယရှိပြီးလျှင် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း ရာ၌လည်း သစ္စာရှိ၍ အလွန်ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သူတယောက် ဖြစ်သေးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်သဘောကျ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အခန်းမှာ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်း၍ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း အိပ်ခန်း ၂ ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း၊ ဧတိုခန်း၊ ရေချိုးခန်းနှင့် မီးဖိုစသည်ဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေလောက် ထိုင်လောက်ရှိ၏။ ခေါင်းရင်းဘက် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းအနက် တခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ကြ၍ ခြေရင်းဘက်ခန်းနှင့် ဧတိုခန်းကို ဦးထင်ကျော်က သူ၏ ဓာတ်ခွံခန်းအဖြစ် အသုံးပြု ထား၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်မှာ သတင်းစာတိုက်တိုက်တွင် လခစား သတင်းထောက်နှင့် လက်ထောက်အယ်ဒီတာမျှသာဖြစ်၍ ဧည့်သည်စောင့်သည်နည်းပါးသော်လည်း ဦးထင်ကျော်မှာမူ မကြာခဏ ဧည့်သည်များ လာရောက်ကြသောကြောင့် တနေ့တွင် ဦးထင်ကျော်က....

“ဒီမယ် ကိုတင်မောင် အိမ်တအိမ်လုံး ကျုပ်နေရာချည်းဖြစ်နေပြီ၊ ဧည့်ခန်းမှာလဲ ကျုပ်ဧည့်သည်ဘဲ၊ ခြေရင်းခန်းကကျုပ်ရဲ့ လက်ဘိုထရီ (LABORATORY) လုပ်ထားတယ်၊ ဧတိုခန်း မှာလဲ ကျုပ်ပစ္စည်းချည်းဘဲ၊ ဒီတော့အိမ်လခကို ခင်ဗျားက တဝက်ပေးရတာ နာတယ်ဗျ၊ ရွှေလ ကစပြီး ကျုပ်ကသုံးပုံနှစ်ပုံခံမယ် ခင်ဗျားက သုံးပုံတပုံသာပေးပေတော့၊ အဲဒါမှ တရားမယ်” ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်က ရယ်မောလျက် “ဥပမာ တော့ ကျွန်တော်ပေးနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လခက ၁၂၀ ဆိုတော့ ငွေ ၉၀ ကျန်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းဟင်းအတွက် ကျွန်တော်ထည့်တဲ့ ငွေ ၅၀ နှုတ်တောင် ကျွန်တော် အတွက် အသေးသုံး ၄၀ ကျန်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ အပြင်က ဝတ္ထုဆောင်းပါးတိုကလေးတွေကလဲ အနည်းဆုံး အစိတ်၊ သုံးဆယ်တော့ ရပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် အတွက် ကောင်းကောင်းကြီး ဖူလုံပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်လာနေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားမှာ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ဆုံးရှုံးနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျား လက်ခံရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က အတန်တန်ငြင်းပယ်လျက်ရှိသော်လည်း ဦးထင်ကျော်သည် ဇွတ်အတင်း ပြောနေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းအား အလျှော့ပေးလိုက်ရလေသည်။

*

*

*

တနေ့သော ညနေစောင်း၌ ဦးထင်ကျော်သည် အငှားကားတစီးဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာရာ
ရမ်းဇံလက်ထဲတွင် ကြက်တူရွေးတကောင်နှင့် အထုပ်တထုပ်ပါ လာသဖြင့် ကျွန်တော် မှာ အတော်ပင်
စိတ်အားသင့်လျက် ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “ဘယ်က ကြက်တူရွေး ယူလာလဲဗျ”

ကျော်။ ။ “ကျုပ် ဝယ်လာတာလေ၊ ငါးကျပ်တောင် ပေးရတယ်”

“အလကား ရကွရွာလို့ဗျာ”

“တရက်ထဲပေးမှာပါဗျ”

“တရက်ထဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နှက်စန်ကျတော့ လွတ်ပစ်မှာဘဲ”

“ဒါဖြင့်လဲ ဘာဖြစ်လို့ဝယ်ရသေးလဲ”

“ကျုပ်ကြည့်ချင်တာ ရှိလို့ပေါ့ဗျာ”

“နေပါဆိုး၊ ဒီအထုပ်က ဘာထုပ်လဲဗျ”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား တစုံတရာ ပြန်မပြောဘဲ၊ အထုပ်ကို သူ၏ စားပွဲပေါ်၌
တင်၍ အပေါ်မှပတ်သားသော သတင်းစာစက္ကူများကို ဖြေလျက်ရှိလေ၏။ အတွင်း၌ကား
ဦးထွန်းငြိမ်း အသိခရီးအရွယ်အစားရှိ စာအုပ်တအုပ်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“အဘိဓာန် အသစ်လားဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဇိနတ္ထပကာသနီပါ”

“တရားစာတွေများ ခင်ဗျားကမတ်ဦးမလို့လား”

ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော် စားပွဲပေါ်၌ရှိသော စာအုပ်ကိုကြည့်မည်ဟု လက်လှမ်းလိုက်ရာ
ဦးထင်ကျော်က ကျွန်တော်၏လက်ကို ရုတ်တရက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် “နေအုံးဗျ ကိုဘင်မောင်
မကိုင်နဲ့ဆိုး၊ နောက်တော့ ကြည့်တာပေါ့” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်သို့ဆုတ်၍နေလိုက်
ရ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ကြက်တူရွေးတွင် ချည်ထားသည့် ကြိုးကလေးအဖျားကို စားပွဲအနီးရှိ
သံချောင်းတချောင်းကိုပတ်၍ ချည်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ကြက်တူရွေးကို အင်္ကျီလှန်းသည့် ချိတ်တန်း
တခုပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အထုပ်ကလေးတထုပ်ကို ထုတ်ယူ
ကာ ပဲခိုလုံးကလေးများကို ကြက်တူရွေးအား ကျွေးလျက်ရှိလေသည်။ ကြက်တူရွေးကလေးမှာ
အတော်ပင် ယဉ်ပါးဟန်ရှိ၍ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဦးထင်ကျော်က...

“ဟဲ့ ရွှေဝဲ ဒီကို လာစားလှည့်လေ” ဟု ခေါ်လိုက်သည်တွင် ကြက်တူရွေး ကလေးသည်
ဦးထင်ကျော်၏စားပွဲပေါ်သို့ ပျံဆင်းကာပဲလုံးကလေးများကို တလုံးစီစားသောက်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုည ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် ဦးထင်ကျော် သည် သူ၏ ဓာတ်ပုံခန်း (စတုရန်း၌ ဦးထင်ကျော် ၏ ဓာတ်ပုံခန်းရှိသည်) အတွင်းသို့ဝင်ကာ ဓာတ်မီးကိုမှိတ်ချည်တခါမှိန်ချည်တလှည့် လင်းချည်တခါ မှောင်ချည်တလှည့် ပြုလုပ်နေသဖြင့် ဓာတ်ပုံများကို ကူးယူဆေးကြောလျက် ရှိကြောင်းသိရ၏။

၉ နာရီခန့်တွင် ဓာတ်ပုံ ခန်းမှထွက်လာပြီးနောက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ပစ်လဲကာ ဆေးတံကိုမီးညှိရှူလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏မျက်နှာကိုတချက်မျှ လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏အပြောကိုစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော် အား ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်လျက် “ဘယ့်နှယ်လဲဗျ-သိချင်လှပြီလား ကိုတင်မောင်”

“မေးနေရသေးသလားဗျာ...နေပါအုံးအမှုက ဘာမှုလဲ”

“အမှုရယ်လို့လဲမဟုတ်လှပါဘူးဗျာ...ကျုပ်တို့တိုင်ပင်တဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စကလေးတခုပါ... အေးလေ အမှုဆိုရင်လဲဆိုနိုင်တာပေါ့”

“ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဒီလိုဗျ စမ်းချောင်းက ရွှေပန်းတိမ်ဆရာကြီး ဦးမင်းမောင်ဆိုတာခင်ဗျားကြားဘူးမလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောစမ်းပါအုံး”

“အဲဒီဆရာကြီးဟာ အင်မတန်ရိုးသားပြီး အင်မတန်လဲလက်ရာကောင်းလို့ မင်းစိုးရာဇာထဲက အဘိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို သူချည်းဘဲလုပ်ရတတ်တယ်...ဒါနဲ့လွန်ခဲ့တဲ့၅ ရက်လောက်က အတွင်းဝန်မေဂျာစမစ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရှိဇနီး အတွင်းဝန်ကတော်ဒေါ်မြသောင်းက သူ့ခင်ပွန်းသည်က သူ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးတဲ့ ပတ္တမြား တလုံးကို စိန်နဲ့ချယ်ပြီး လက်စွပ် လုပ်ပေးဘို့ ဦးမင်းမောင်ဆိုမှာ အပ်သတဲ့ဗျာ၊ ပတ္တမြားကလက်သဲခွဲလောက်ဘဲရှိပါတယ်၊ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းပြီး အရည်ကောင်းလွန်းလို့ အဘိုးကတသောင်းတန်သတဲ့ ကိုတင်မောင်”

“မေဂျာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ဦးလောက်က ဘုရင်ခံရဲ့နည်းသည်တော်အဖြစ် ကချင်ပြည်နယ်ကို အမဲပစ်လိုက်သွားတုန်းကရခဲ့တဲ့ပတ္တမြားဆိုတဲ့၊ ဒါကြောင့်လဲသူ့ ရွှေချစ်ဇနီးကလေးမမြသောင်းရဲ့ ၂၁ နှစ်မြောက်မွေးနေ့မှာ ထိုက်ထိုက်တန်တန်အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးတာကိုဗျ၊ ဒါနဲ့မနက် ၉ နာရီ လောက်မှာ ဦးမင်းမောင်ဟာ လက်စွပ်ကင်းအတိုင်းအထွာယူပြီးလို့ ဘေးက ‘ရဲ’ဘို့စိန် ၁၂ လုံးနဲ့ အံကိုက်အောင် စွန်ကုပ်ဘို့ဘဲကျန်တဲ့အချိန်မှာ ဒီပတ္တမြားကိုမီးခံသေတ္တာထဲကအရံစိန် ၁၂ လုံးနဲ့ အတူ ထုတ်ယူပြီး သူ့ အလုပ်စားပွဲပေါ်မှာ တင်ကြည့်နေသတဲ့၊ အဲဒီအချိန် နောက်ဖေး မီးဖိုချောင် ဘက်က ‘မီး-မီး မီးတောက်ကုန်ပြီ’ ဆိုတဲ့အသံကြားတော့ အဘိုးကြီးလဲလွန်ပြီး နောက်ဒေးဘက် ပြေးသွားတာ ဟိုကျမှထမင်းချက်တဲ့ကောင်မလေးတ ဘဲဥကြော်ရင်း ဒယ်အိုးထဲ မီးဝင်လောက်လို့ အော်တဲ့အကြောင်းတွေ့ရတာကို၊ ကောင်မလေးကလွန်ပြီး အိမ်ရွှေဘက်ပြေးလာတာ၊ အဘိုးကြီးနဲ့ တောင် မီးဖိုတခါးဝမှာပုခုံးချင်းဝင်တိုက်မိသေးသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါကြည့်လိုက်တော့ သောင်းတန်ပတ္တမြား မရှိတော့ဘူးတဲ့ဗျ ကိုတင်မောင်”

“ဟင်...မြန်လှချည်ကလားဗျာ၊ အနီးအနားမှာ”

“နေအုံးဗျာ၊ အလုပ်စားပွဲက ပန်းတိမ်ဖိုရုံနောက်မှာရှိတယ်၊ ရွှေ့က ပန်းတိမ်လုပ်နေတဲ့ သူငယ်တွေရှိတယ်၊ ဦးမင်းမောင်စားပွဲကအဲဒီ ပန်းတိမ်လုပ်တဲ့သူငယ်တွေနဲ့ သံဇောကြားထားတယ်၊ ဒီတော့ ပန်းတိမ်လုပ်နေတဲ့ ပန်းတိမ်သမားကလေးတွေဟာ ဦးမင်းမောင်ရဲ့စားပွဲဘက်ကိုဘယ်နည်းနဲ့မှ မကူးနိုင်ဘူး၊ ဒီဘက်ခန်းအိမ်သဘက်မှာတော့ ဘူးမိန်းမရယ်၊ ဘဲဥကြောင်နေတဲ့ အိမ်ဖော်မကလေးရယ်၊ ဦးမင်းမောင်ရယ် ဒီသုံးယောက်ထဲရှိတယ်၊ ဒီတော့သူစိမ်းဆိုလို့ အိမ်ဖော်မကလေးဘဲ ရှိတယ်...”

“နို့နောက်ဖေးဘက် မီးဖိုချောင်ကဒယ်အိုးထဲမီးဝင်တောက်လို့အော်တဲ့အခါ အိမ်ဖော်မလေးဟာ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့မီးဝုန်းကနဲထဲတောက်တော့ ကောင်မလေးလဲ လန့်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို အော်ပြေးတာကိုးဗျာ၊ ဦးမင်းမောင်ကတော့ နောက်ဖေးမီးဖိုထဲ ပြေးဝင်သွားပြီး သူ့မိန်းမနှင့်အတူ ဒယ်အိုးကို ဆန်အိုးပေါ်ကုန်အိတ်နဲ့ အုပ်လိုက်တော့မှ မီးလဲငြိမ်းသွားသတဲ့၊ ဒီတော့ဦးမင်းမောင် မီးဖိုထဲရောက်နေတဲ့အချိန် ကောင်မလေးက ဦးမင်းမောင်စားပွဲနား ရောက်နေလို့ ကောင်မလေးကို မသင်္ကာဖြစ်နေတာကိုဗျာ”

“မီးဖိုချောင်ထဲဦးမင်းမောင်ဝင်ပြီး၊ ပိတ်သတ်ဘာကဘယ်လောက်ကြာလို့လဲ”

“အလွန်ဆုံး တမိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဒီအချိန်လောက်နဲ့ ယူနိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ယူမယ်ဆိုယူနိုင်တယ် ကိုတင်မောင်”

“ကောင်မလေးကတော့ သူမယူရတဲ့အကြောင်း၊ လန့်ပြီးတုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေလို့စားပွဲပေါ်မှာ တာပစ္စည်းရှိတယ်ဆိုတာတောင်မသိရတဲ့အကြောင်း ကျိန်ထွယ်ပြောတာပေါ့ဗျာ”

“ကလေးမရဲ့အကျင့်စာရိတ္တကကော”

“အရင်ကတော့ ဘာမှခိုးဘူးဝှက်ဘူးတာမရှိဘူးတဲ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတလောမှာ အဘိုးကြီး တပည့်ပန်းတိမ်သမားကလေးတယောက်နဲ့ သူတို့ချင်းမေတ္တာရှိနေသလို အမယ်ကြီးကပြောတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ရံလောက်အမယ်ကြီးရဲ့တင်ကြေးနဲ့တူပါတယ်၊ တခုရှိတာကဒီပတ္တမြားရဲ့အဘိုးထိုက်တန်ပုံကို ပန်းတိမ်သမားကလေးတွေထဲက သူတယောက်ထဲ သိချင်သိမယ်၊ ကောင်မလေးကို ဒီသူငယ်ကဘဲအကြံခိုင်းလေသလားလို့ ထင်စရာပေါ့ဗျာ၊ ဒီတော့ကိစ္စကလူသိမခံဝံ့တဲ့ကိစ္စမို့ လင်မယား နှစ်ယောက်လဲ ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီး ကြံရာမရ ဖြစ်နေတုန်း ပြုံးကနဲ ဦးမင်းမောင်ကကျုပ်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးကြားဘူးလေတော့ တနေရာကနေပြီး လူမသိအောင် ကျုပ်မိတ်ဆွေတယောက် အိမ်ကတယ်လိဖုန်းဆက်လိုက်တယ်ဗျာ...ခင်ဗျားအ ဝ်တိုက်ဆင်းသွားပြီးတဲ့နောက် တယ်မကြာဘူးနာရီဝက်သာသာမှာပေါ့...”

“ဒါဖြင့် မနွေက ခင်ဗျားရောက်ပြီးပြီ ဆိုပါတော့...”

“အင်း...ရောက်ပြီးပြီပေါ့ဗျာ၊ ကိစ္စက လူသိခံဝံ့တဲ့ကိစ္စမဟုတ်တော့၊ ဂတ်လဲမတိုင်ဝံ့ဘူးဗျ၊ ပန်းတိမ်သမားကလေးတွေတောင် အသိမပေးဝံ့ဘူး၊ အိမ်ထဲမှာ သူတို့ချင်း ကြိတ်ရှာနေကြရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ကောင်မလေးကိုလဲ အမယ်ကြီးက ချော့ချည်တခါ ခြောက်ချည်တလှည့် စစ်၊ မရဘူး၊ ယူဘို့နေနေသာသာ စားပွဲနားတောင် မရောက်တဲ့အကြောင်းဘဲပြောနေသတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ရောက် သွားတော့ အဖိုးကြီး အမယ်ကြီးလဲ ပြာပြာသလဲ ဆီးကြိုကြပြီး သူတို့ အဖြစ်အပျက် အကျိုး အကြောင်း အကုန်အစင်ပြောပြတာကိုဗျာ၊ ဒါနဲ့ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ကလေးမကို နဲ့နဲပါးပါး တီးခေါက်ကြည့်၊ မီးခံသေတ္တာအနေအထား၊ စားပွဲပေါ်မှာကတ္တီပါ အစိမ်းကလေးခင်းပြီးဇာကနာနဲ့ ယူကြည့်တဲ့နေရာတွေကို ကျုပ်ရှောက်ကြည့်တယ်၊ ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့အခါ ဦးမင်းမောင်က ‘ဦးထင်ကျော်အကြောင်း ကျွန်တော်ကြားဘူးလို့ ဟောဒီစားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို ဘာတခုမှ မကိုင်သေးဘူးခင်ဗျာ၊ ပထမ ရှိနေတဲ့အတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက် ထားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကိစ္စက လူသိမခံဝံ့တဲ့ကိစ္စမို့ စကားဘောင်ကျယ်ကျယ် မပြောဝံ့သလို ဖြစ်နေပြီကော ဦးထင်ကျော်’ လို့ ပြောတာကိုဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလဲ အခန်းရဲ့ အနေအထားရော၊ စားပွဲရဲ့ အနေ အထားနဲ့ စားပွဲပေါ်ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုရော အတော်အသင့်ကြည့်ပြီး သူ့ဆီက စာအုပ် ငှားလာတာပါတဲ့ဗျာ”

“ဘာစာအုပ်လဲဗျ”

“ဇိနတ္ထပကာသနီလေ”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အရှိသားဘဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငှားလာရတခဲလဲ”

“ကျုပ် သိချင်တာရှိလို့ပေါ့ဗျာ...၊ ဒါ့ထက် နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် မနက်စောစော ကျုပ်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းဗျာ”

“ဘယ်ကိုလဲဗျာ”

“ဘုရားပေါ်သွားပြီး ဟောဒီကြက်တူရွေးကလေးကို သွားလွှတ်မလို့”

“ကြကြီးစည်ရာဗျာ၊ ကြက်တူရွေးကို ဒီကနေ့ဘဲဝယ်လာပြီး နက်ဖြန် လွှတ်ပစ်မယ် ဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ အစကဝယ်လာသေးသလဲ”

“ကျုပ်သိချင်တာရှိလို့ ဝယ်လာပါတယ်လို့ ကျုပ်ပြောပြီး ပါပကောဗျာ၊ ကဲ ဆယ်နာရီတောင် ခွဲနေပြီ ကိုတင်မောင်၊ အိပ်ဖို့ဘဲရှိတော့တယ်”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရေးဝသဖြင့် အိပ်ရာမှ ဖျတ်ကနဲ နိုးလာပြီးလျှင် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးထင်ကျော်မှာ ကျွန်တော်၏ ကုတင်နဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်...

“ထမ္ဘိုကိုတင်မောင် ငါးနာရီတောင် ခွဲနေပြီဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဘုရားကြီးကို သွားရအောင်၊ ကျုပ် တော့လက်ဘက်ရည်တောင် သောက်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်းအိပ်ရာမှ လူးလဲထရလေ၏။ ဦးထင်ကျော်မှာ အဝတ်အစား လဲလှယ်ပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်အား အိမ်ရှေ့ခန်းမှနေ၍ အသင့်စောင့်ဆိုင်းလျက်နေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်လက်သန့်စင်၍ အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် မောင်ဘိုးလူ ပြင်ဆင် ထားသော လက်ဘက်ရည်ကို ကဗျာကုရာသောက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ ညွှေခန်းသို့ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ကြက်တူရွေးကလေးကိုတန်းပေါ်မှ ကြိုးဖြေပေးပြီးလျှင် လွယ်အိတ်တလုံးထဲတွင် ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော စာအုပ်ထုပ်ကို လက်တဖက်မှကိုင်ကာ....

“ကဲ....သွားကြစို့ ကိုတင်မောင်”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ဘုရားကြီးကိုလေ၊ ဘုရားလဲဖူးရင်း လိပ်ဥလဲတူးရင်းဆိုသလိုပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဟောဒီ စာအုပ်ကြီးကိုလဲ သူ့ဥစ္စာရှင် ပြန်ပေးရမယ်”

“ဦးမင်းမောင် စာအုပ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ပြန်ပေးရမှာပေါ့”

“နေပါအုံး....ဒီစာအုပ်ကြီးနဲ့ ပတ္တမြား ပျောက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲဗျာ”

“ဘယ်လို ပတ်သက်တယ် ဆိုတာ ဟိုရောက်တော့ သိလိမ့်မပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ထင်ကြေးနဲ့ သိအိုရီကတော့ ဒီတလမ်းဘဲ တွေ့ရလို့ ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ လောက်မှန်လောက်ပြီလို့ ယူဆရတာဘဲ”

“မှန်ပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အဖိုးကြီးဟာ ဒီပစ္စည်းကို ပြန်မရယင် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

“ကဲ....သွားကြစို့ ကိုတင်မောင်”

*

*

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်လို့ နံနက်ဝေလီဝေလင်းရောက်သွားကြရာ ဘုရားဖူးများ နည်းပါးသေးသဖြင့် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ အတော်ပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပြုလာသော နေရောင်ခြည်သည် ခေါင်းလောင်းပုံနှင့် ထီးတော်တိုင်မှ စေတီရန်များပေါ်သို့ ကျဆင်းလျက်ရှိရာ စေတီကြီးမှာ လွန်စွာသပ္ပာယ်လျက်ရှိနေ၏။ ထိုအတွင်း တချင်ချင်မည်သော ဆွဲလွဲသံကလေးများကိုကြားရသဖြင့်လည်း ကြည်နူးဘွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ကြက်တူရွေးပါသော လွယ်အိတ်ကြီးကိုလွယ်ကာ ဆေးတံကိုကိုက်ရင်း ကျွန်းတော်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းတက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်က သူ၏ စာအုပ်ကြီးကို ကူညီ၍ကိုင်ရင်း စကားတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ဘက်စောင်းတန်း အရုဏ်ခံတန်ဆောင်းတွင် ခေတ္တမျှပတ်ပြီး နောက် လကျော်ရစ် လှည့်ခဲ့၍ ညောင်ပင်ကြီးများအောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် တန်ဆောင်းတခု၏ နံဘေးမှဝင်၍သွားသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ၎င်း၏နောက်မှလိုက်သွားရ၏။

ထို့နောက်အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတပင်ခြေရင်းရှိ ကွပ်ပြစ်ကြီး တခုပေါ် သို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် လွယ်အိတ်ထဲမှ ကြက်တူရွှေး ကလေးကို ထုတ်ပြီးလျှင် ခြေထောက်မှကြိုးကို ဖြေ၏။

“ရွှေရေ...မင်းနဲ့ငါ ဒီနေရာက ခွဲကြရမှာပေါ့ကွယ်၊ မင်းအလုပ်လဲပြီးပြီ၊ မင်းသဘော အတိုင်း လွတ်ရာကျွတ်ရာပုံပေတော့”

....ဟု ပြောကာ ကြက်တူရွှေးကလေး၏ ဦးခေါင်းကို သူ၏ပါးဖြင့် ၂ကြိမ် ၃ကြိမ်မျှ ပွတ်သပ်ပြီး နောက် လက်ဝါးပြင်ပေါ်သို့ တင်မြှောက်ကာ လွှတ်လိုက်လေ၏။ ကြက် တူ ရွှေး ကလေး သည် ဦးထင်ကျော် ပြောသည်ကို နားလည်သည့်ဟန်ဖြင့် သစ်ကိုင် တကိုင် ပေါ်သို့ ပျံသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်မျှ ဦးခေါင်းကို ဆတ်ပြီးလျှင် သစ်ပင် အုပ်များကြားမှ ပျံတက်သွားပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အနောက်ဖက်စောင်းတန်းမုဆင်း၍ စမ်းချောင်းဘက်သို့သွားရန်များစွာ မဝေးလှသည်နှင့် ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ မြေနီကုန်းသို့ရောက်၍ ဗားဂရာလမ်းမှ ပဒုမ္မာလမ်း ဘက်သို့ ချိုးဝင်ကာ လေးပင်၊ သုံးခမ်းရှိအိမ်တအိမ်ရွှေသို့ရောက်သောအခါဦးထင်ကျော်သည်လည်း ထိုအိမ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အားမျက်ရိပ်မျက်ခြေပြပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားရာကျွန်တော် လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

အိမ်၏အိမ်ရှေ့ခန်းတခုလုံးမှာ ပန်းတိမ်သမားအလုပ် လုပ်သည့်ပန်းတိမ်ဖိုဖြစ်၍ ၎င်းနောက်ရှိ အလယ်ခန်းတွင် စားပွဲတလုံးရှိရာ ထိုစားပွဲတွင် အသက် ၅၀ ကျော်၊ ၆၀ ခန့်ရှိ လူကြီးတယောက် သည် ကျွန်တော်တို့ဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် စားပွဲမှချက်ခြင်းထလာကာ....

“ဪ...ဦးထင်ကျော်ပါလား...ကြွပါခင်ဗျာ၊ ကြွပါ”ဟုပြောပြောလေ၏။

ထို့နောက်ကျွန်တော်တို့အား သူထိုင်သောစားပွဲအနီးရှိ ကုလားထိုင်များကိုညွှန်ကာ နေရာ ထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။ လူကြီးမှာ ရွှေပန်းတိမ်ဖိုပိုင်ရှင် ဦးမင်းမောင်ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

ဦးထင်ကျော်က....

“ဘာများအကြောင်းထူးပါသေးသလဲ”

“မထူးပါဘူးခင်ဗျာ၊ မနေ့ညနေကထဲက ပန်းတိမ်ဖိုပိတ်ပြီး ရှာလိုက်ကြတာ မှိုက်ထုတ်တာ ကမှ ကျန်ချင်ကျန်လိမ့်အုံးမယ်၊ ဘယ်မှာမှမတွေ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ကလေးမကော”

“အမယ်ကြီးကရိုက်နှက်ထားတော့ အတော်နာနေရှာတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ သူစိမ်းဆို သူတယောက်ထဲရှိလို့သာသူ့ ကိုယ်ထင်ရတာပါဦးထင်ကျော်၊ ကိုမောင်မုဆိုးတို့ကျွန်တော် တပည့်ကလေးနဲ့ သူတို့ချင်း မေတ္တာရှိနေကြလို့သာ ထင်စရာရှိပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လုပ်မယ်မထင် ပါဘူး”

သူ့သေတ္တာထဲမှာကော ရှာပြီးပြီလား”

“ရှာပြီးပါပြီခင်ဗျာ၊ ရှာတာမှဆယ်ခါတောင် မကတော့ပါဘူး၊ ဘာအစအနမှမတွေ့ရပါဘူး”

ဦးမင်းမောင် စားပွဲပေါ်၌ကား ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းစာအုပ် ၄ အုပ်၊ ၅ အုပ်ရှိ၍ စားပွဲ၏ အလယ်တွင် ရွှေချိန်သော ချိန်ခွင်ကလေးတခု၊ မျက်မှန်တလက်နှင့် မျက်မှန်အိတ်တခု၊ ခေါက်၍ ထားသော ကတ္တီပါစတစ်၊ ခဲလုံးဖြင့်ဖိထားသော သတင်းစာဟောင်းတစောင်အပြင် အခြားထူးထူးခြားခြားပစ္စည်း တစုံတရာမတွေ့မြင်ရချေ။

ကျွန်တော်တို့ လိုင်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် စားပွဲလကျောဘက် အခန်းထောင့်မှ ကြက်တူရွေး တကောင်၏ လေချန်သံကဲ့သို့ အသံတသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်းလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထိုအခါမှ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ တိုင်တတိုင်ကိုကပ်၍ပြုလုပ်ထားသောသစ်သားတန်းကလေးပေါ်တွင် ကြက်တူရွေး တကောင်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီးနောက် မကြာမီ အသက် ၁၅ နှစ် ၁၆ နှစ် ခန့်ရှိ မိန်းကလေး တယောက်သည် ပန်းကန်လုံးကလေးတလုံးကိုကိုင်ကာ မျက်နှာမကြည်မသာနှင့် နောက်ဖေးခန်းမှ ထွက်လာပြီးနောက် ကြက်တူရွေးကလေးအား တစုံတရာ တိုက်ကျွေးလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က ယခင်ကစကားလက်စကို ဖြတ်၍....

“ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ ကြက်တူရွေးကလေး အစာမစားလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတယ်လို့ မနွေက ပြောလိုက်တာ အခုဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“ဒီနေ့လဲ မစားပါဘူးခင်ဗျား၊ ဒါကြောင့် အကြောနဲ့ ဆားနဲ့ ရောပြီး နဲ့နဲ့ခွံ ပေးနေရပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သားသမီးလိုချစ်နေရတယ်ဦးထင်ကျော်ရေ၊ ပစ္စည်းပျောက်လို့စိတ်ညစ်နေ ရတဲ့အထဲ အခုလိုဖြစ်တော့ စိတ်ညစ်ပြီးရင်းစိတ်ညစ်ရင်းဆိုသလိုဖြစ်နေတာပင်ဗျာ”

“သံယောဇဉ်ဆိုတာ အင်မတန်ကြီးတာဘဲခင်ဗျာ”

ထို့နောက်ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော် လက်မှ စာအုပ်ကိုယူပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်သို့ တင် လိုက်ပြီးနောက်....

“မနွေက ကျွန်တော်ငှားယူသွားတဲ့စာအုပ်ပါခင်ဗျာ”

“စာအုပ်ယူသွားပြီး စာအုပ်ထဲကဘာတွေများ ကြည့်ခဲ့သလဲဦးထင်ကျော်”

“ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တာတွေပါပြီ”

“ကဲလေ....စာအုပ်အကြောင်း ထားပါအုံး၊ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စမှာ ဘယ်လိုများ သဘောရ ပါသလဲ၊ ကျွန်တော် နာမည်ပျက်ချင်ပျက်ပေစေ၊ ဂတ်တိုင်ပြီးမောင်ပုအိမ်ကိုသာ ပုလိပ်နဲ့ရှာချင် တော့တာဘဲ”

“ရှာတာကလွယ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အခုတနာရီအတွင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ကောင်မ လေးကယူပြီး မောင်ပုလက်ထဲပေးလိုက်တယ်ထားအုံး၊ ဒီကျောက်ကိုထုတ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သူလဲ ဒီကျောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကိုသိနေတော့ သာပြီးမလွယ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ဘယ်အခါမဆို ကျွန်တော်တို့ အချိန်မရွေး သူ့အိမ်ရှာနိုင်ပါတယ်”

“ဦးထင်ကျော်ပြောတာလဲမှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီပစ္စည်းဟာအိမ်ထဲက ထွက်မသွားသေးဘူးဆိုပြီး အိမ်ထဲမှာဘဲပိုက်စိပ်တိုက်ရှာနေကြတာပါဘဲ”

“ဒီပတ္တမြားက တသောင်းတန်တယ်လို့ ဦးမင်းမောင်ပြောဘူးပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးထင်ကျော်၊ ငွေတသောင်းလျော်ရမယ်ဆိုယင်ကျွန်တော်လျော်နိုင်တယ်ဘဲ ထားတော့ ကျွန်တော်ဟာ တခါထဲသိက္ခာပျက်ပြီး မင်းထံစိုးထဲကုလဲ ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် ကို နောက်ထပ်အဖိုးတန်ပစ္စည်းအပ်နှံတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူးခင်ဗျာ၊ အဲဒါကငွေတသောင်းထက်တန်ဖိုး ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးထင်ကျော်အသိပါဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်....ဟုတ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဒီပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စက ငွေနဲ့ လျော်လို့ ရနိုင်တဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ ဦးထင်ကျော်အသိပါဘဲ”

“မှန်ပါတယ်”

“ကဲ....ဒီတော့”

ဦးထင်ကျော်က မျက်နှာကိုခပ်ယိုယို ထားလျက်....

“ဪ....ဒါထက် ဦးမင်းမောင်ကို ကျွန်တော်တခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ဘာကိုများတောင်းပန်ချင်တာလဲဦးထင်ကျော်”

“ဦးမင်းမောင်ဆီကပစ္စည်းတခု ကျွန်တော်လိုချင်တာရှိလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ဘာပစ္စည်းများလဲဦးထင်ကျော်”

“ပစ္စည်းက အဖိုးမတန်လှပါဘူးခင်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ အားနာစရာ”

“အားမနာပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ တောင်းချင်တာရှိရင် တောင်းသာတောင်းပါ”

“ဒီ ပစ္စည်းရမှ အခုကိစ္စမှာ ခြေရာခံမိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ပေးအပ် ဦးမလေးပါဘူး ဦးထင်ကျော်”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော် အပေါ်မှာ အမျက်မထားရဘူးနော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ်မဆိုးရဘူး”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး ဦးထင်ကျော်၊ ဘာပစ္စည်းဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ပေးအပ်အသင့်ပါဘဲ”

ဦးထင်ကျော်သည် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကိုယ်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။ ထို့နောက် အကျီအတွင်း အိတ်ထဲမှ ဒန်ရောင်ပစ္စတိုကလေးတလက်ကို ဖြတ်ကနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ လက်မောင်းကို ဆန့်တန်း လျက် ကြက်ဟူရွေးကလေးအား တချက်တည်း ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“အလို....အလို....ဘယ် နှယ်လုပ်လိုက်တာလဲ ဦးထင်ကျော်၊ တခါဖြင့် ရင်ကွဲပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သားလို့သမီးလို့ ချစ်နေတဲ့ရွှေဂဲကို ဘာကြောင့်ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်လိုက် တာလဲ ဦးထင်ကျော်”

“ဖျန်း’ ကနဲ သေနတ်သံတချက် ကြားလိုက်သဖြင့် နောက်ဖေးမှ ပြေးထွက်လာသော ဦးမင်းမောင်ဇနီးနှင့် အိမ်ဖော်မကလေးတို့မှာ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာကိုတလှည့် ဦးမင်းမောင်၏ မျက်နှာကိုတလှည့်ကြည့်ကာ တစုတစည်း ကြက်သေသေလျက် ရှိကြ၏။

ထို့နောက် အတန်ငယ် သတိရလာသည့်ဟန်ဖြင့် ဦးမင်းမောင်၏ ဇနီးက....

“ဘယ် နှယ်လုပ်လိုက်တာလဲရှင်၊ ဪ....ရွှေဂဲ....ရွှေဂဲ....သူများလက်ချက်နဲ့ သေရပါပြီသော ရွှေဂဲရယ်”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာကို လက်ညှိုး တငေါက်ငေါက်ထိုးကာ....

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ စုံထောက်ကြီးတယောက်လုပ်နေပြီး ဒီလောက်ဘဲရက်စက်ရသလား ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဒီကိစ္စနဲ့ဘာဆိုင်လို့လုပ်ရတာလဲ မခံဘူး မခံဘူး ရှင့်ကိုကျမ တရားစွဲမယ် ဒါကျမအသက်ရှင့် သားသမီးလို မွေးစားထားတဲ့ ကြက်တူရွေး”

ဦးထင်ကျော်သည် မျက်နှာကိုငုံကာ ကောင်းတခန်းမျှမပြောဘဲရှိရာ အေးဆေးငြိမ်သက်သော အသံဖြင့်....

“တဆိတ်သည်းခံပါခင်ဗျာ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်”

“ရှင်းပါ....ရှင်းပါ....အခုရှင်းပါ”

ဦးထင်ကျော်သည် တစုံတရာ ပြန်မပြောဘဲ ကြက်တူရွေးအသေကောင်ကို သွားရောက် ကောက်ယူကာ စားပွဲတလုံးဘေးတွင်ရှိသော ခွေးခြေတလုံးပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် အိတ်ထဲမှ မောင်းချခားကလေး တချောင်းကို ထုတ်ကာ ကြက်တူရွေးကလေး၏ အောက်နှုတ်သီးအောက်မှ ရင်ဘတ်အထိ တဖြေးဖြေး ခွဲချပြီးလျှင် ဇလုတ်အတွင်းမှ တစုံတရာကို ကော်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဦးမင်းမောင် ဇနီးမောင်နှံ တို့မှာ ဦးထင်ကျော်၏ အပြု အမူကို ပါးစပ် အဟောင်း သားဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ဇလုတ်အတွင်းမှ ကော်ထုတ်သောအရာကို လက်ဝဲဘက် လက်ဝါးပေါ်သို့တင်ကာ....

“ဦးမင်းမောင် ပျောက်သွားတဲ့ သောင်းတန် ပတ္တမြား ဆိုတာ ဒါပါဘဲ ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးမင်းမောင်ကိုယ်တိုင် ကြက်သေသေလျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက် သတိပြန်ရလာပြီးလျှင်....

“အလိုလေး အံ့ဩစရာ ကောင်းပါဘိခင်ဗျာ....ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်မှဖြစ်တတ်ပါလေ”

“ကျွန်တော်လဲ မလွဲသာလို့ လုပ်လိုက်ရတာပါဘဲ ဦးမင်းမောင်၊ တခုရှိတာက ကျွန်တော် မလုပ်ရင်လဲ ဒီအကောင်ကလေး အသက်ရှင်လှရင် အလွန်ဆုံး ၃ ရက်ဘဲခင်ဗျာ၊ ဇလုတ်မှာ ဒီကျောက်ရောက်နေသမျှ အစာလဲဘယ်တော့မှ စားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီလိုထုတ်မယူရင်လဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှမရဘူး ဒါကြောင့် လုပ်လိုက်ရတာပါခင်ဗျာ၊ တိရစ္ဆာန်များအပေါ် ဖျန်တော် အင်မတန် သနားတတ်တဲ့ လူတယောက်ပါ၊ တခြားနည်းနဲ့ မတတ်နိုင်လို့သာ လုပ်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးမင်းမောင်ရော အမကြီးကိုရော ကျွန်တော် အပေါ်မှာ အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်လို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဦးမင်းမောင်သည် ဦးထင်ကျော်အား ဖက်ရမ်းကာ ကြောကို အကြိမ်ကြိမ်သပ်လျက်....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးထင်ကျော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ၎င်း၏ဇနီးမှာ ဦးထင်ကျော်အပေါ်တွင် သူ၏ ပြောဆိုမိသည်ကို အလွန် အားနာသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်ရည်များဝေလျက်ရှိလေသည်။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးယူလာသော ဇေလုတ်ထဲတွင် ပတ္တမြားကို ဆေးကြောပြီးနောက် ဇေလုတ်ထဲတွင် ပတ္တမြားကို စားပွဲပေါ်ရှိ ကုတ်စီမိန်းပေါ်တွင် တင်ထား

လိုက်လေ၏။ ကြက်တူရွေးဇလုတ်အတွင်းမှ ထုတ်ယူသော ပတ္တမြားမှာ ညဉ့်အခါတွင် ပြုံးကနဲ ဖျပ်ကနဲမြင်ရသော မီးပွင့်ကလေးကဲ့သို့ ပြတင်းပေါက်မှ စားပွဲပေါ်သို့ ထိုးကျလာသော နေရောင် ခြည်တန်းကလေးအောက်တွင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။

(မင်း) “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဦးထင်ကျော်”

(ဇနီး) “ကျမပြောမိဆိုးတာတွေ....”

ဦးထင်ကျော်က စကားမဆုံးမီ....

“ကျွန်တော် အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်သည် ကြက်တူရွေးကလေးကို သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ ယခုအချိန် အထိ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်လျက်ရှိနေ၏။ ဦးမင်းမောင်ဇနီးမောင်နှံ တို့၏ အမှုအရာကို မြင်ရသဖြင့် ဦးထင်ကျော်အား ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်သော စကားများအတွက် ၎င်းတို့အပေါ် တွင် စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ပြန်၍ အားနာလျက် ရှိလေ၏။ ဦးမင်းမောင်က ကျိုးနွံ ရိုသေသည့်ဟန်ဖြင့်....

“ဪ ခါထက် ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးမိလို့ ဒီလိုသိတာလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါအုံး ဦးထင်ကျော်”

“ပထမတော့ စိတ်ကူးဘဲ ဆိုကြပါစို့ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုအချက်မျိုးမဆို စိတ်ကူးက စတာချည်း ပါဘဲ၊ ဟိုသူငယ်မလေးဟာ နောက်ဖေးဘက်က လန့်ပြေးလာတဲ့အခိုက်မှာ အကယ်၍ ခိုးမယ်လို့ အရင်ကကြံစည်ထားတယ်ဘဲထားအုံး ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာဘယ်နည်းနဲ့မှမယူဘူးလို့ကျွန်တော်တွက်တယ် ခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ နောက်တချက်က ဒီလိုခိုးရင် ပတ္တမြားပါမကဘူး စိန်ကလေးတွေပါ ရသလောက် ယူသွားမှာဘဲ၊ ပြီးတော့ တချက်လဲရှိသေးတယ် စိန်ကလေးတွေဟာ ဦးမင်းမောင်ထားတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ဘဲ ပြန်ကြနေတာတွေရတယ်ဆိုတော့ ဒီမိန်းကလေးမဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်စဉ်းစား မြှန်တယ်၊ ဒီနောက် ဦးမင်းမောင်က နဲနဲခေါင်းအေးသွားတဲ့အခါ ဒီကိစ္စဟာ လူမသိစေချင်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုအမှတ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အကြောင်းလဲ သိလေတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိတဲ့ပုညးတွေကို ဘာတခုမှမကိုင်ဘဲ ခြေရာလက်ရာမပျက်ထားတာ မနေ့က ကျွန်တော်လာတုန်းက တွေ့ရတယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဦးထင်ကျော်ကို ချက်ချင်းသတိရပြီး ဦးထင်ကျော်အကြောင်းလဲ ကြားဘူးလေတော့ စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို ဘာမှမကိုင်ဘဲ အဲဒီအတိုင်း ကျွန်တော် ထားပါတယ်”

“ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တွေ့ရတာပေါ့ဗျာ”

“ဘာတွေ ခုတ္တရပါသလဲ ဦးထင်ကျော်”

“ဦးမင်းမောင်ဖတ်တဲ့ ဇိနတ္ထပတာသနီ စာအုပ်ကြီးမှာပေါ့ခင်ဗျာ”

“ရှင်းပြပါအုံးခင်ဗျာ.... ကျွန်တော် နားမလည်သေးပါဘူး”

“ဦးမင်းမောင် စာအုပ်ကြီးက စာအုပ်ဟောင်းကို အပေါ်က သားရေအနက် ဖုံးထားသော စာအုပ်ပေါ်မှာ ဖုံးတွေအတော် တင်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ စားပွဲကို အိမ်က ကောင်မလေးက မလွဲမကျင်းတာ နှစ်ရက် သုံးရက် ရှိလေတော့ ဖို့တော့တင်နေတာပင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ အိမ်ရွှေက ကားလမ်း ဖြစ်နေတော့ အိမ်ထဲမှာ ဖို့ချည်းဘဲ ခင်ဗျ”

“အဲဒီ ဖို့တင်နေတဲ့ စာအုပ်ပေါ်မှာ ခြေရာလက်ရာ တွေတာကိုး ခင်ဗျ”

“ပြောပါအုံး ဦးထင်ကျော်၊ ဘယ်လိုတွေပုံလဲ”

“ပထမတော့ ကျွန်တော် တယ်ပြီး သတိမထား မိပါဘူး၊ နောက် ဦးမင်းမောင်က ပစ္စည်းပျောက်နေတဲ့အထဲ သားလို သမီးလို မွေးစားထားတဲ့ ကြက်တူရွေးကလေးဟာ အစာမစားဘဲ နေမကောင်းသလို ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း ပြောတော့မှ စာအုပ်ပေါ်က အရာတွေကို ကျွန်တော် သတိထားကြည့်မိတာကိုး ခင်ဗျ၊ အရာတွေက ငှက်တကောင်ရဲ့ ခြေရာတွေလို တွေရတော့ ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်းဟုတ်ပြီလို့ သေသေချာချာကြည့်ရအောင် ဒီစာအုပ်ကို ဦးမင်းမောင်ဆီက ကျွန်တော် ငှားသွားတာပါဘဲ ခင်ဗျာ”

“ဪ...ဒီလိုကိုး”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ စာအုပ်အဖုံးပေါ်က ခြေရာတွေ မပျက်အောင် သတင်းစာစက္ကူနဲ့ အသာပတ်ယူသွားပြီး အိမ်ကျတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်၊ ပုံကြီးချဲ့ကြည့်တဲ့အခါ ငှက်တကောင်ရဲ့ ခြေရာလို တွေရတယ်၊ ဒီတော့မှ ကြက်တူရွေးကလေးကို သွားပြီး သတိရတာကို ခင်ဗျ၊ ဒီနောက် သေချာ သည်ထက် သေချာအောင်ဆိုပြီး ကြက်တူရွေးတကောင် သွားဝယ်၊ သူ့ခြေထောက် ခြေသဲ အနေ အထားနဲ့ ကိုက်ကြည့်ရသေးတယ်။ ကျီးကန်းခြေရာ၊ ဇရက်ခြေရာ၊ ကြက်တူရွေးခြေရာ၊ ကြက်ခြေရာ တွေဟာ တခုနဲ့တခု တူသလိုလိုရှိပေမဲ့၊ သေသေချာချာ ကြည့်တဲ့အခါ တခုနဲ့တခု မတူဘူး ခင်ဗျ၊ ဒီတော့ ဒီစာအုပ်ပေါ်မှာ ရွှေဂဲလာပြီး နားတယ်ဆိုတာ သေချာသွားတာပ ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ဦးထင်ကျော်၊ ကျွန်တော် နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်က ထွက်လာတော့ ‘ရွှေဂဲ’ဟာ အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး တန်းကလေးလဲ လှုပ်နေတယ်ဆိုတာ ခုမှပြန်သတိရမိတယ်”

“ကတ္တီပါ အစိမ်းပေါ်မှာ ပတ္တမြားက အနီရောင် တောက်နေတော့ ဖျပ်ကနဲ လာပြီး ချက်ချင်း ကောက်ချီလိုက်တာပင်ဗျာ”

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်သည် စကားတခွန်းမှ မပြောဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲရင်း ယမန်နေ့ ညက ဓာတ်ပုံခန်းထဲတွင် ဦးထင်ကျော် အလုပ်ရှုပ်နေပုံများကို၎င်း၊ ဦးထင်ကျော်က ကြက်တူရွေး ကလေးကို ယဉ်ပါးအောင်လုပ်ကာ ပဲနီလုံးကလေးများ စမ်း သပ် ကျွေး နေ ပုံ ကို၎င်း ပြန်လည် စဉ်စား၍ နေမိ၏။

သို့ရှိစဉ် ငွေလင်ပန်းတချပ်ပေါ်၌ ကော်ဖီသုံးပန်းကန်နှင့် ကိတ်မုံ့ များကိုတင်ကာ အိမ်ထဲမှ မိန်းကလေးသည် စားပွဲပေါ်သို့ လာရောက်ချထားပေးလေသည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာလည်း ‘ယခင်ကကဲ့သို့ မကြည်မသာမဟုတ်တော့ဘဲ ပြုံးရွှင်လျက်ရှိရာ၊ ဦးမင်းမောင်၏ဇနီးမှာ မိန်းကလေး၏ နောက်မှ ထပ်ချပ်ပါလာပြီးလျှင်....

“သုံးဆောင်လိုက်ပါအုံးရှင်.... ကော်ဖီပူပူလေး”

ဟု အလွန် ချိုသာလှသော မျက်နှာဖြင့် လောကွတ်တွေ ပိုလျက်ရှိနေ၏။ ငါးဆယ်ဝင် စီးကုရက်ဗူး တဗူးကိုလည်း ဘီရိုတခုအတွင်းမှ ထုတ်ကာ....

“ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ စီးကုရက်လဲ သောက်ကြပါအုံး၊ ဘာမှ အားမနာကြနဲ့နော်”

စသည်ဖြင့် အဆမတန် လောကွတ်ကောင်းလျက်ရှိလေရာ၊ ၎င်း၏မျက်နှာထား မှာယခင်က ဦးထင်ကျော်အား ရန်တွေ့သကဲ့သို့ ပြောဆိုစဉ်က မျက်နှာထားနှင့် များစွာကွာခြားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းထဲကကြိတ်၍ ပြုံးနေမိ၏။

ကော်ဖီသောက်ပြီးကြသောအခါ ဦးမင်းမောင်သည် နေရာမှထ၍ မီးခံသေတ္တာရှိရာ သို့ သွားရောက်ကာ ငွေစက္ကူတရာတန် ငါးရွက်ကိုယူခဲ့၍ ဦးထင်ကျော်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကမ်းရင်း....

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးထင်ကျော်၊ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းကို လူမသိဘဲ အခုလို ဖုံးဖုံး ဖိဖိနဲ့ ပြန်ရတာကို ကျွန်တော်တို့တသက်မှာ မမေ့နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

....ဟုပြောဆိုသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့်မျှ ဦးမင်းမောင်နှင့် ထွေရာ လေးပါး ပြောဆိုကြပြီး နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ပန်းတိမ်ဆရာ ဦးမင်းမောင် ဇနီးမောင်နှံတို့အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့ကြရာ လမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်က....

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ဟိုမိန်းမကြီး လောကွတ် ကောင်းပုံကလေး သတိထားမိရဲ့လား”

“ထားမိပါတယ် ဗျာ”

“မိန်းမဆိုတာ အင်မတန်ခက်တာကလားဗျာ၊ သူတို့လိုဘနဲ့ကိုက်ရင် သူတို့မျက်နှာထားဟာ ခွေးလျက်တော့မယ့် အတိုင်းဘဲ၊ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဗျို....၊ ခင်ဗျား မိန်းမယူရင်လဲ လောကွတ်ကောင်းတဲ့ မိန်းမကို ကြပ်ကြပ်သတိထား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာရယ်”

www.burmeseclassic.com